

— We moeten hier spoedig uitgeraken, zei hij, zijn makker schuddende. Vlug, of we zijn er aan!

— Ai, mijn kop! kloeg de ander. 'k Ben half dood.

— Gaat ge misschien wachten, tot men u gans en al van kant zal maken, hernam Reepmaker, zijn gezelschap nog eens schuddende; snel of 'k trek er alleen van door.

Schaepdrijver scharrelde overeind en beiden begonnen nu aan de ijzeren balk te rukken. Na enige moeite konden ze de staaf verwijderen.

Op 't geschut was er nog hulp afgekomen.

— Hebt ge wel aan de kelderval gedacht? vroeg Petrus eensklaps.

— Bij mijn ziel, neen! zei de waard. Laat ons gaan zien langs buiten of ze geraken langs daar nog weg. En toch, ze hebben zulk een goede klop gekregen, dat ze wellicht voor de beul verloren zijn.

Maar 't bleek dadelijk dat Petrus' voorzorg niet overbodig was.

Toen de mannen aan de kelderval kwamen, snelde Reepmaker juist weg, terwijl Schaepdrijver reeds met half het lichaam naar buiten stak.

Petrus greep hem onversaagd bij de hals en trok hem naar boven.

De rover, wel wetende dat zijn lot hachelijk was, verweerde zich dapper en rolde met zijn aanvaller op de grond.

Petrus voelde plotseling een felle pijn in de hand en iets kleverigs.

— Hij steekt met zijn mes! riep de jongeling. Helpt mij toch!

Allen vielen op de bandiet aan, die na enige wel toegebrachte slagen en stampen, spoedig de strijd opgaf en zich binden liet.

Men bracht hem in de gelagkamer waar de bazin licht ontstoken had.

— Twee zijn er toch weg! riep de baas spijtig.

— We hebben er in alle geval één en 't gerecht zal hem wel doen klappen, troostte Petrus en zich tot Rika wendende, zei hij medelijdend:

— Wat moet ge toch geleden hebben!

— God heeft 't onheil afgewend, sprak de herbergier. Ik bemerkte aan de woorden van de derde schurk, die mij voor zijn maat hield, dat hij mijn dochter wilde medevoeren.

Allen sidderden bij de gedachte, welk schrikkelijk lot de maagd boven 't hoofd had gehangen.

— Nu ik de boef wel bekijk, geloof ik vast hem nog gezien te hebben, riep een der burens.

— Wel zeker, 'k herken hem ook, viel een ander in. 't Is een van de drie zogenaamde kooplieden, welke deze avond in de herberg gegeten hebben.

— Ge hebt gelijk, zei de baas. Ha, ze kwamen ons bespieden.

Nu, ze hebben dan ondervonden, dat 't geld in «De Engel» wel verdedigd wordt.

Enige lieden waren naar het dorp getrokken om de politie te verwittigen van deze stoutmoedige aanval en van de gevangenneming van een rover.

Ondertussen bespraken de lieden in de herberg 't gebeurde.

Terecht fier over zijn snelle wijze van handelen, verhaalde de baas hoe hij de rovers een slimme trek speelde.

— Er lag daar wat geld, sprak hij, maar ge weet, dat er met werken zoveel niet te verdienen is in een tijd als tegenwoordig. En bovendien 'k heb een sommeke bij de notaris in de stad gezet. 't Is er veiliger dan hier. En terwijl de schavuiten daar aan 't zoeken waren, gaf ik ze een bons met de schraag, welke gij daar ziet. Die gasten moeten wel harde koppen hebben, om na zulk een klopping er nog van door te trekken.

— Die daar hebt ge goed geraakt, viel een der boeren in. Hij heeft een ferme kap in zijn hoofd.

Waarlijk, Schaepdrijver zag er deerlijk gesteld uit. 't Bloed sijpelde tussen zijn verwarde haren en de man moest voorzeker veel lijden.

— Ach! kermde hij, laat mij los, lever me niet over aan de politie, die mij zo martelen zal.

— Uw verdiende loon! zei de herbergier.

— Hoeveel mensen hebt gij gemarteld? vroeg een der aanwezigen.

— Ik werd door de anderen verlokst, hernam de bandiet. Waarlijk, ik bezweer u, dat ik mij zal bekeren. Ik ben de grootste schuldige niet.

— Dat kunt ge alles op de rechtbank vertellen, hernam de waard.

— Och, vader, drong Rika aan, laat hem maar gaan!

— Kind, waar zijn uw gedachten!

— Hij is al genoeg gestraft.

— Zulke kerels zijn zo gauw niet vervaard. Hem laten gaan zeker, opdat hij morgen elders beginnen kan? Neen, meisje, dat niet, hoort ge!

— Zo zijn de vrouwen, sprak een gebuur. Eerst worden ze schier vermoord en dan zouden ze de rovers nog vrij laten.

— Vrij laten! herhaalde de herbergier. Dat ware nu toch roekeloos.

— Ik zal mij bekeren! beloofde de gevangene.

— Zwig maar, kerel. Ge wildet mij wetten stellen, maar nu hebt ge al een ander liedje geleerd.

— Ik werd door de anderen meegetrommeld.

— Daarvoor vielt ge zo begerig op het geld aan, nietwaar?

— Ik ben zo slecht niet. 'k Heb wijf en kinderen, vervolgde de

schelm, hopende zijn bewakers door schone woorden te vertederen.

— Wijf en kinderen, die niet beter zijn dan gij zeker?

— Ze zijn treffelijk, kermde Schaepdrijver.

— Dan zal 't goed zijn voor hen, van u verlost te worden.

— Bovendien, viel een buurman in, moogt ge hem niet laten gaan. Het gerecht zou u dat kwalijk nemen.

— Er is geen sprake van loslaten, zei de waard. Geen haar op mijn hoofd, dat er aan denkt! En om dit gesprek te eindigen, kom, Petrus, vertel ons toch eens hoe gij zo van pas kwaamt. Dat is mij nog een raadsel.

De jongeling deed nu zijn verslag, waarbij Rika hem dankbaar en teder aanblikte.

Zo verliep enige tijd.

De burgemeester en de veldwachter traden binnen.

— Hoe staan de zaken hier? vroeg de eerste. Ha, daar is de gevangene. Baas, ik wens u geluk, dat is nog eens handelen! Kom, ik zal die vogel eens ondervragen.

Schaepdrijver, begrijpende, dat alles nu verloren was, stelde zich koppig aan.

Men zette hem zo goed als 't ging met zijn banden aan, in een zetel, waarna de magistraat begon:

— Uw naam?

— Die zeg ik niet.

— Ha, ge wilt niet spreken! Uw naam, herhaal ik u.

— Ik heb er wel tien. Mijn eigenlijke naam ken ik niet.

— Ah, dat is wat anders. Maar hoe noemden ze u?

— Wat kan u dat schelen? Dood me maar seffens, dan ben ik uit mijn lijden.

— U doden? Daar heb ik geen recht toe; we zullen laten onderzoeken of gij de dood schuldig zijt.

— Neen, neen, verzekerde de rover. Ik ben geen schelm.

— Toch ook geen braaf mens, want anders zoudt ge u in een vreemde kelder niet laten vangen. Brave mensen zijn 's nachts thuis, of 't moest wezen, dat ze door bijzondere omstandigheden eens laat op de baan zijn.

— Gelijk wij nu, nietwaar, mijnheer de burgemeester, merkte een der aanwezigen op, die ook een duit in 't zakje wilde leggen.

Maar de dorpsoverste stremde zijn babbellust, door op te merken:

— Niemand mag spreken, zonder mijn verlof.

— Ja, ja, hernam de ander, 'k wilde maar zeggen...

— St! St! onderbrak de burgemeester en zich weer tot Schaepdrijver richtende, vervolgde hij:

— Zie, man, met de waarheid te zeggen, doet ge 't verstandigste.

De schelm bedacht in dit ogenblik, dat hij misschien zich vrij kon liegen en hij zei snel:

- Welnu, ik zal spreken.
- Uw naam dan?
- Men noemde mij Schaepdrijver.
- Waar geboren?
- 'k Weet het waarlijk niet.
- Hm. Uw ouders?
- Heb ik nooit gekend.
- Maar wie bracht u dan groot?
- Een oude tante, die al lang dood is.
- Behoort ge tot de bende van Jan De Lichte?
- Niet meer.
- Hebt ge er bij behoord?
- Enige maanden.
- Weggejaagd?
- Neen, weggelopen omdat ik die wreedaard niet verdragen

kon.

- Zo, zo, ge waart te braaf?
- Ik ben geen slecht mens.
- Ik zeg dat niet, maar zijt ge waarlijk uit vrije beweging

weg gegaan?

- Ja.
- Waar is de roverkapitein nu?
- In 't Oudenaardse!
- Wie waren uw gezellen?
- De een heette Zwarte Joost en de andere Schele Pol.
- Schone namen! spotte een der boeren.
- Stilte! vermaande de magistraat.
- Hoe zijt ge hier binnen gedrongen?
- Door te zeggen, dat er een ongeluk gebeurd was en de baas

te roepen.

- Ah, door list! Dat zullen we straks onderzoeken.
- Vanwaar kwaamt ge?
- Van Gent.

De burgemeester dacht enige ogenblikken na.

— Waard, begon hij weer, vertel gij nu eens wat er gebeurd is. Daarna verhaalden de vrouw, Rika, Petrus en eindelijk de overigen, wat ze van deze zaak wisten.

— 't Is genoeg! besloot de dorpsverste. We zullen die kerel naar het dorp voeren en 't gerecht in de stad verwittigen. Gij allen, die hier zijt, zult op onze eerste roep, u ter beschikking houden van 't gerecht voor de getuigenissen. Kan iemand uwer een kar lenen?

— Ik! mijnheer de burgemeester, riep een der boeren. 'k Zal seffens hier zijn.

Weldra verscheen hij met het voertuig, waarop de gevangene naar het dorp gebracht werd. De volgende dag geleidde men hem naar Gent.

De herbergbewoners kwamen er dus met de schrik af.

— Ik zal in 't vervolg wel voorzichtiger zijn, verklaarde de herbergier.

De volgende dag liet hij de smid komen om de grendels te verzwaren en traliën aan te brengen.

— Die fielten mochten eens wraak nemen! dacht Rika's vader.

**

IJzeren Simon was in 't bosje, vanwaar de rovers vertrokken waren, toen hij een gestalte zag naderen.

— Wie daar? vroeg hij.

— Ik ben het, Reepmaker!

— En Schaepdrijver?

— Ze hebben hem vast.

— 't Is mislukt!

— We mogen blij zijn er zo van af te komen. 't Scheelde weinig of ik was er ook aan.

— Maar wat is er toch gebeurd?

Reepmaker vertelde, hoe de herbergier hun een poets speelde.

— Een tegen twee! zei de ander verwijtend.

— Ja, wat kan ik er aan doen! Ik meende, dat die baas gans getemd was. Mijn kop doet geweldig zeer!

— Maar hoe zou die hulp gekomen zijn? vroeg Simon.

— Ik geloof, dat de vrijer van de dochter er bij was, ge weet wel, die vlegel welke met haar binnen trad, toen wij aten.

— Ha, die boerenkinkel! Hij zal er voor boeten!

— Hoe dat?

— Morgen avond breken we bij hem binnen; hij moet er aan!

— Dan moogt ge alleen gaan.

— Ge laat me dus in de steek?

— Denkt ge dat ik geheel en al zot ben? Mijn kop is half aan brokken en 'k zou mij nog eens onder dat volk wagen!

— Dus, ge zijt bevreesd?

— Ge zijt een uil, met al die dwaze verliefdheid.

— Gaat ge nu ruzie tegen mij maken ook?

— Neen, maar 't is of het scheef is in uw bol! Begrijpt ge dan niet, dat de politie morgen een klopjacht zal inrichten? En 'k zou in deze streek blijven om mij te laten strikken als een haas? Neen, kameraad, seffens trek ik er van door en wilt ge u nog met die deerne bemoeien, wel, vaar dan als Schaepdrijver, die ook al een vogel voor de beul is.

— Ha, Schaepdrijver! Willen we trachten hem te verlossen?

— 't Is zijn eigen schuld, hij moest zich maar wat meer gerept hebben. Ik ga voort, seffens!

— Waarheen?

— Naar 't land van Eekloo.

- Zo ver?
- Zo ver!
- Iedere streek is goed. We zitten tussen twee vuren: de politie en Jan De Lichte. De laatste zal ons zo ver niet komen zoeken.
- Welnu, 'k ga dan mee ofschoon ik nog wel eens aan die vrijer denken zal.
- Dat geloof ik wel, spotte de makker.
- De schelmen trokken haastig weg.

VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

TE OUDENAARDE.

De stad, wier naam boven dit hoofdstuk staat, is een der oudste plaatsen van ons land.

Vroeger was ze veel gewichtiger dan tegenwoordig. Het schoon stadhuis wijst op voormalige luister, alsmede de St. Walburgakerk en de Pamelkerk. In de eerste helft der XVIe eeuw was Oudenaarde vooral welvarend door de tapijtweverij. De naam Gobelin, gegeven aan de kunstige muurbehangsels, werd afgeleid van Gobeelen. Jan Gobeelen was een inwoner van Oudenaarde, die zich later te Parijs vestigde.

Oudenaarde is in de geschiedenis overbekend en het heeft het wee van de oorlog maar al te veel ondervonden. Zonder nog te spreken van de twisten der Vlamingen onderling, herinneren wij aan het beleg door de Spanjaarden onder Parma, waarbij de stad door honger tot overgave werd gedwongen en aan de slag bij Oudenaarde in 1780 tussen de Fransen en de bondgenoten. Hoe wreed het er toe ging blijkt uit de naam «Bloedbeek», welke men aan een kleine waterloop, die het slagveld doorsneed, gaf.

Het is nu een stil stadje, vooral bekend door zijn brouwerijen. Veel vreemdelingen bezoeken het om het sierlijk stadhuis te bezichtigen.

De omgeving ook is een bezoek overwaard. Oudenaarde ligt in een dal. Even over de Schelde bestijgt men de hoogte en kan men naar Leupegem of Edelare gaan.

Dit laatste dorp is in de meimaand het doel van talrijke bedevaarders, die zich richten naar de kapel van O. L. V. van Kerselaar. Men vertelt, dat men in een kersenboom een O. L. V.-beeldje vond. In de kapel bemerkt men een krokodil, waarvan de legende zegt, dat een heer van Pamel in Egypte door zulk een dier bedreigd werd en uit dankbaarheid voor zijn ontsnapping, deze kapel bouwde. Die edelman nam deel aan de kruistocht, de krijg, gelijk men weet, om het Heilig Land aan de macht der Turken te ontrukken.

Ook te Eine, een gemeente aan de andere zijde van Oudenaarde, is een legende in omloop, welke in verband staat met de kruistocht. De overlevering verhaalt, dat een heer dezer plaats uit Palestina een stukje van het kruis medebracht. De ruitersprocessie van St-Pietersdag dankt hieraan haar oorsprong.

Doch wij spraken over de omgeving. Deze is waarlijk schilderachtig met haar heuvelen en dalen; vooral in 't voorjaar, als allereerst het jeugdig groen zich vertoont, is het tafereel verrukkelijk. En menigeen die denkt, dat Vlaanderen geen natuurschoon bezit en daarom naar vreemde landen reist, zou beter doen de omtrek van Oudenaarde en Ronse eerst eens te bezichtigen. Volg bijvoorbeeld de baan van Oudenaarde over Leupegem en Nukerke naar Ronse; ieder ogenblik staat ge getroffen stil, niet wetende waar 't eerst de blik wenden om schone zichten te genieten.

Of begeef u naar de herberg «Tivoli» onder Volkegem. Rust een wijle op de Wolvenberg. Kortom naar alle zijden kunt ge uitstapjes doen, welke u allerbest zullen bevallen.

In deze streek strekt zich ook het Geuzenbos uit, een overblijfsel van het voormalige woud, dat zich tot in Henegouwen voortzette. De naam, zoals wij reeds zeiden, herinnert ons aan de Geuzen der XVIe eeuw, zij die opstonden tegen 't Spaans bestuur en in 1572 zelfs Oudenaarde bemachtigden, zonder de stad echter te kunnen behouden. Afstammelingen wonen nog onder de gemeente St. Maria-Hoorebeke of op de alom bekende Geuzenhoek. De vroegere twisten zijn verdwenen, en vrede heerst tussen hen die een verschillende godsdienst belijden.

Na deze bijzonderheden, welke de lezer ter afwisseling aangeboden worden, nemen wij de draad van ons verhaal weer op. Wij moeten te Oudenaarde zijn, het Oudenaarde der XVIIIe eeuw.

De stad had veel geleden, vooral door de baldadigheden der Fransen.

Aan deze vreemdelingen dankt ze echter ook een monument, n.l. de fontein voor het stadhuis, welke haar water ontvangt van de Edelarenberg.

De omtrek werd in de tijd, waarvan wij verhalen, verontrust door de rovers.

En de kapitein zelf bevond zich op zekere morgen in de stad. Wij hoorden reeds hoe hij op zijn reis gestoord werd door drie op-roerigen zijner leden.

Nog gans verstoord door de zo onaangename en voor hem ontterende ontmoeting, sloeg Jan De Lichte de straat in, langs welke hij op het marktplein kwam.

Niemand zou in de net geklede edelman de baas der schelmen herkend hebben.

De hoofdman stond een ogenblik stil, vestigde de blik op een gasthof en mompelde:

— Daar moet ik zijn! Zo de Brusselaar nu maar op zijn post is. Ik denk van wel, want hij is haastig om dat stuk uit te halen. Mijn wapens zijn in orde. Niet dat ik vrees, maar men kan nooit te voorzichtig zijn.

Onbeschroomd stapte hij de grote herberg binnen.

— Logeert mijnheer Roeders hier? vroeg hij aan een bediende, welke in het vroege ochtenduur de gelagkamer reinigde, maar nu bezems en emmers in de steek liet, om die edelman te ontvangen.

— Mijnheer Roeders? vroeg hij onderdanig.

— Verstaat ge me niet? hernam De Lichte bars.

— Ja, ja, edele heer.

— Logeert mijnheer Roeders hier? Spreek op!

— Zoals ge zegt, maar mijnheer is nog boven.

— Geef me dan een ontbijt, ik zal even wachten.

— Wat verlangt mijnheer?

— Brood, hesp en eiëren.

— Ge zult onmiddellijk bediend worden.

— En klop aan de deur van uw gast.

De ander zag verwonderd op.

— Spreek ik misschien Latijn? Klop aan de deur, zeg ik u, en meld dat mijnheer Barrens hier is.

— Goed, mijnheer.

De kapitein zette zich aan een tafel, strekte zijn voeten op een stoel uit en dacht:

— Die Brusselaar kon wel wat vroeger uit zijn nest gekomen zijn. 'k Heb niet veel tijd te verliezen! Ik moet ook aan die drie weggelopen verraders denken. Ha, ze zullen mijn vuist gevoelen!

Een duivelse glimlach zweefde rond zijn lippen.

De bediende kwam na een wijle terug en sprak eerbiedig:

— Mijnheer Roeders zal seffens beneden zijn.

— Waar blijft mijn eten?

— Men is bezig het gereed te maken.

— 't Wordt tijd.

— Nog een ogenblikke, heer. Ge zijt al vroeg in de stad? Zeker in een ander gasthof de nacht doorgebracht?

— Moei u met uw eigen zaken! Zijn dat nu manieren om de bezoekers uit te vragen! hernam de rover op norse toon.

— Wat een grombeer! dacht de knecht.

Enige ogenblikken verliepen.

— Zeg! riep De Lichte ongeduldig.

— Wat belooft, mijnheer?

— Moet dat zwijgn, waarvan de hesp komt, nog geslacht worden en hebben de kiekens nog geen eiëren gelegd?

— Ik zal even naar de keuken gaan.

De bediende begaf zich naar achter en zei tot de meid:

— Wat een ongelikte beer daar zit, weet ik niet! Ik heb nog

nooit zo'n grompot ontmoet. 'k Had veel lust hem mijn emmer vuil water over de kop te smijten.

— Denkt hij misschien dat alles gereed staat in afwachting van zijn komst? Zeg, dat hij optrekt naar een ander.

— Is 't nog niet gereed?

— Neen, hij moet maar wachten. En als ge 't zelf niet durft te zeggen, zal ik het doen.

— Voorzichtig, denk aan de baas.

— Ik ben geen slavin, hoort ge. Als ik hesp bakken moet, heb ik er tijd voor nodig. Ik kan het niet warm blazen!

— Hela, hoh! klonk het van uit de gelagkamer.

Trien, de meid, schoot in haar furie, liet de braadpan in de steek en snelde naar de gelagkamer.

— Wil mijnheer misschien de hesp zelf bakken? vroeg ze, de armen uitdagend uitstrekkend.

— 't Is een schone bediening hier! sprak De Lichte, wiens stemming nog altijd bedorven was door zijn nachtelijke ontmoeting.

— Daar is de deur, als 't u niet bevalt. We zijn op zulke gasten niet gesteld. Ieder wacht tot hij geriefd wordt. 'k Heb geen tien handen aan mijn lijf.

— Ge zijt een feeks! tierde de kapitein, opspringende.

— En gij een kale pronker! Te pote komt ge naar de stad, zeker uit gebrek aan een koets, en omdat ge zelf geen dienaren hebt, wilt ge tegen anderen de grote heer uithangen. Ik weiger vlakaf hesp of eieren voor u gereed te maken. Feeks, feeks, zeg het nog eens, ik zal u feeksen!

— Zo ontvangt men de mensen in dit gasthof!

— We hebben u niet geroepen.

— Trien, kalm, zo kwam de knecht er tussen.

— Wat is dat hier? vroeg Roeders, of beter Baru, want niemand anders dan de Brusselaar was de logeergast.

— Ha, mijnheer... uw naam...

— Barrens, viel De Lichte snel in. Kom mee met mij, want hier blijf ik geen ogenblik langer meer.

— De wind van achter, spotte de meid, want als ge de wind langs voren hadt, zoudt ge er nog kunnen in happen en, bij mijn ziel, ge zijt al een grote windhans genoeg.

— Oh, gij botte deerne! zei Baru bestraffend. Weet ge wel wie ge voor u hebt?

— 'k Heb hem meer gezien, antwoordde Trien, maar waar... ik zou moeten nadenken.

— We zijn weg, hernam De Lichte enigszins onrustig.

— Hoeveel ben ik schuldig? vroeg de Brusselaar aan de knecht.

— Ik zal het aan de meester vragen.

— Hier is een goudstuk, zei de rover, het geld op de tafel wer-

pende. Kom, mijnheer Roeders, alles is betaald, ik wil hier geen ogenblik langer toeven.

— Ik zal geld terug halen bij mijn meester, sprak de bediende.

— Niet nodig! verzekerde De Lichte, en zijn gezelschap half meetrokkende, wilde hij vertrekken.

— Maar dat is te veel betaald! gromde Baru, bij wie de oude gierigheid weer boven kwam.

De bandietenoverste stampte met de voeten van ongeduld.

— Als ge me niet volgt, vertrek ik alleen, zei hij boos, en de daad bij het woord voegende, verliet hij de herberg.

— Waarom zo'n haast? vroeg de Brusselaar, toen beiden op straat waren.

— Wel, die verwenste meid zou me kunnen herkennen!

— Wat zegt ge?

— Ja, ik bezag ze en meende haar nog gezien te hebben. Dan schoot het mij te binnen. Ze is van dezelfde parochie als ik.

— Maar ge zijt zo vermomd?

— 'k Weet het, doch we moeten voorzichtig zijn! We zullen de stad verlaten en buiten onze zaken bespreken.

— Gelijk ge wilt.

Het waardig tweetal trok in de richting van Leupegem.

— Ik heb die kerel nog gezien! verzekerde intussen Trien aan de knecht.

— Och, ge raast.

— Ik zeg de waarheid!

— Waar zoudt ge hem nog gezien hebben?

— Laat me denken!

De bediende keek ongelovig.

— Ha! riep Trien, nu weet ik het. Bij mijn patronesse, die fielt was Jan De Lichte!

De ander sprong een stap achteruit.

— Jan... De... Lichte! stamelde hij.

— Zoals ik u zeg.

— Maar hoe kent ge hem?

— Wel, die aartsrover is van Velzike, zoals ik. Hij was de grootste vechter van het dorp. 'k Heb hem dikwijls bezig gezien met zijn mes. Hij weet zich goed te vermommen, maar Trien heeft goede ogen. Ja, ja, ik meen wat ik zeg. Bovendien een echt heer stelt zich zo niet aan.

— Maar Trien toch!

— Jan De Lichte... en hij komt hier baas spelen! Zoudt ge dat nu geloven?

— Ge moet het tegen de meester zeggen!

— Ja.

— En de politie verwittigen. Hij kan nog niet ver zijn.

De baas van 't huis werd geroepen. Toen deze alles vernomen

had, trok hij ongelovig de schouders op.

— Maar Trien, ge zijt zeker nog niet goed wakker? spotte hij.

— Baas, wat ik zeg is waar!

— Allo, allo! Vertel het maar niet verder, als ge niet wilt dat men u voor de aap houdt, en bovendien, als ik de politie verwittig, kan die reverhoofdman, zo hij 't dan ook was, mij dat wel eens kwalijk nemen. Ik ben niet op inbrekers en moordenaars gesteld. Zet het maar uit uw kop, Trien.

— Zoals ge wilt, baas, maar dat het Jan De Lichte was, kunt ge me niet uit mijn bol klappen.

De kapitein had dus goed geraden, hij was herkend. Maar dat hij niet vervolgd werd, dankte hij aan de schrik welke zijn naam alleen reeds verbreidde.

EEN EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

EEN HELS PLAN.

De Brusselaar en zijn gezelschap bevonden zich tussen Leupegem en Etichove.

— Nu kunnen we veilig spreken, zei de laatste. Al dat gesamenel begint me te vervelen. We hebben nu reeds enige keren samen gesproken, doch nu wil ik weten wat ge van mij verlangt.

— Luister.

— Ja, maar kort. Geen omhaal van woorden. Ik ben een schavuit en gij zijt er ook een, want anders zoudt ge me niet opzoeken. En schavuiten mogen vrijuit zeggen wat voor politieoren niet geschikt is.

— Goed, ik zal spreken. Kent ge Godfried van Meerdal?

— Is dat niet de schoonzoon van baron de Creil?

— Juist. Maar kent ge hem?

— Denkt ge, dat ik vrienden heb onder de edellieden?

— Maar die Godfried van Meerdal heeft lang onder de Egyptenaren gewoond.

— Zo! Onder welke naam?

— Dat weet ik niet; hij werd gestolen door Egyptenaars, toen hij een kind was.

— 't Zal toch zeker de graaf niet zijn. Wacht, ik heb daar zo iets vernomen! Laat mij eens denken. Ja, Janneken, de zanger vertelde me dat de graaf, die altijd bij Tode woonde, zijn vader teruggevonden had en getrouwd was.

— 't Zal dezelfde wezen!

— Een lange kerel, tamelijk mager?

— Juist.

- Ik word nieuwsgierig.
- Hij is getrouwd met de Creil's dochter.
- Ha, ik begin te begrijpen. Zeg, oude dwaas, hebt ge niet eens achter die juffer gevestigd?
- Ja, en bijna had ik ze.
- Die graaf heeft ze voor uw neus weggehaald, nietwaar? Dat had ik van die dromer nog niet gedacht. Er zat dus meer in dan wij wisten.
- Daarover wil ik mij wreken!
- Moet hij dood?
- Neen, erger!
- Ge schijnt een volleerd bandiet te zijn, mijnheer de Brusselselaar; spreek voort.
- Hij heeft een kind. Dat moet ge roven.
- Wat moet ik met een kind doen?
- Alles wat ge wilt; aan een Zigeuner geven, of wat kan mij 't schelen, als het maar van de ouders weg is.
- Hoeveel betaalt ge daar voor?
- Niets.
- Loop dan naar de duivel! Moest ge daarvoor mijn tijd roven? Maar dat gaat zo niet.
- Gij onverstand! Is dat nu die slimme kapitein? Er valt een aardig winstje te verdienen!
- Ha, ik begrijp u! Neen, manneke, ge zijt niet sluw genoeg! Ge wilt zeggen, dat de wanhopige ouders dan een prijs zullen uitloven, voor hem die het kind terug brengt, of dat wij een losprijs kunnen eisen.
- Juist.
- Neen, op zulke zaakjes leg ik mij niet toe. Ieder heeft zijn manier van werken, ik verkies een andere dan kinderroof. Wilt ge me echter een som betalen, dan zou ik dat stukje voor u wel verrichten. Maar zonder geld, komt er niets van. Indien alles tegenloopt, krijgen we niemendal.
- Nu, 't is mij wel wat waard, om mijn wraak te doen treffen!
- Thans spreekt ge verstandiger.
- Hoeveel vraagt ge?
- Oh, ik ben niet onbillijk. Honderd kronen.
- Wat denkt ge wel!
- Slaat ge toe, ja of neen?
- De helft!
- Honderd. Ik ben geen marskramer, die laat afdingen. Honderd kronen, vooraf betaald.
- Dat is wel gemakkelijk, vooraf betaald! En als ge mij dan liet staan? Ik kan u toch moeilijk bij de rechters aanklagen.
- Neen, dat kan niet. Maar ik ben een man van mijn woord. Meer kan ik u niet zeggen, doch 't is voldoende.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTEN

Nr 26

EERSTE JAARGANG

30 MAART 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489